

ΕΛΕΝΗ
ΓΑΛΗΝΟΥ

Δώδεκα ημέρες
θύελλας

διόπτρα

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

Θανάσιμη παγίδα

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

*Αθήνα
Τέλη Ιουλίου*

Ανέμισε η Νύχτα τα μαύρα της πέπλα πάνω από τον αττικό ουρανό κι άφησε τα φώτα της πόλης να λαμπυρίσουν και να απλωθούν σαν πολύτιμα πετράδια στο φουστάνι της. Έγνεψε και στα αστέρια να ξεπροβάλουν εκεί ψηλά, μια και το φεγγάρι δεν θα έβγαινε απόψε. Μονάχη της θα σεργιανούσε στον κόσμο, όπως τότες και τότες βραδιές, μα διόλου δεν την ένοιαζε, είχε κι αυτό την ομορφιά του.

Έσκυψε και σκούνησε τον Άνεμο μήπως τον ξεσηκώσει από τον λήθαργο και φυσήξει μια στάλα.

Άντε, σήκω να δροσίσεις λιγάκι.

Όμως άδικα, εκείνος ούτε που σάλεψε. Μέρες λαγοκοιμώταν αμέριμος, αφήνοντας την πρωτεύουσα να ξεφυσά και να ιδρώνει μέσα σε έναν παρατεταμένο καύσωνα.

Τον παράτησε στην άπνοιά του και συνέχισε να περιφέρεται στο ζεστό Σαββατόβραδο περνώντας πάνω από γειτονιές και πλατείες, χαμόσπιτα, βίλες και πολυκατοικίες, πάνω από

στενά, σκοτεινά δρομάκια και λαμπερές λεωφόρους γεμάτες με αυτοκίνητα, πάνω από μαγαζιά, φωτεινές επιγραφές και λογίων λογίων ανθρώπους.

Ένα απαλό παιχνίδισμα φωτός τράβηξε απότομα την προσοχή της σε μια πολυτελή έπαυλη στα βόρεια προάστια της Αθήνας. Ύστερα άναψαν κι άλλα φώτα και προβολείς, γέμισε ο τόπος λάμπεις, ιριδισμούς και μουσικές κι αυτή πλησίασε γεμάτη περιέργεια να δει τι συμβαίνει. Μια αύρα μυστηρίου, περιπέτειας και έρωτα πλανήθηκε στην ατμόσφαιρα, ανακατεύτηκε με έναν κοσμοπολίτικο αέρα, με ακριβά αρώματα, λαμπερά ρούχα, μελωδίες και χρώματα και την τύλιξε σαν αραχνοῦφαντο μαντίλι. Ένωσε να της υπόσχεται κάτι τόσο ξεχωριστό και συναρπαστικό, που η σκέψη και μόνο την πλημμύρισε περιέργεια και προσμονή. Κάτι αναπάντεχο πλησίαζε. Μια θολή ανάμνηση της έλεγε πως οι ρίζες του βρίσκονταν στο παρελθόν. Και είχε την αίσθηση πως εκείνο το παρελθόν επέστρεφε τώρα για να αναστατώσει το παρόν και να αποκαλύψει, να ταρακουνήσει, να αλλάξει, να ξεσηκώσει θύελλες...

Αν μάντευε σωστά, τότε είχε μπροστά της μια πολύ δυνατή ιστορία, από εκείνες που λατρεύουν η Μοίρα, ο Χρόνος και ο Έρωτας.

Και τότε άκουσε κάπου στο βάθος να πάλλονται οι χορδές του σύμπαντος μέσα σε μυστηριακούς ρυθμούς και βεβαιώθηκε. Ήξερε να διαβάζει οιωνούς και σημάδια και τούτα εδώ...

Σύντομα θα σηκωνόταν άγριο μελτέμι. Από εκείνα τα μαγιασμένα του Αυγούστου που φυσούν ανελέητα και δεν αφήνουν τίποτα όρθιο στο πέρασμά τους.

Και μου καμωνόταν τον κοιμισμένο ο Άνεμος.

Πέταξε τις ψηλοτάκουνες γόβες της και βολεύτηκε καλύτερα στο σκοτάδι της. Ήθελε να απολαύσει με την ησυχία της όσα συγκλονιστικά γεγονότα θα ακολουθούσαν.

Και θα ήταν πολλά και τόσο ανατρεπτικά...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2

*Σάββατο βράδυ
Σε μια έπαυλη της Κηφισιάς*

ΗΜελίνα Χατζηκυριάκου άνοιξε την πόρτα του συνοδηγού και βγήκε από το διθέσιο αυτοκίνητο με φανερή νωχέλεια. *Ακόμα ένα ανιαρό Σαββατόβραδο*, σκέφτηκε και πήρε βαθιά ανάσα, λες και χρειαζόταν πολύ κουράγιο για να αντέξει τη δεξίωση στην οποία ήταν απόψε καλεσμένη. Ο άντρας που τη συνόδευε έστρωσε το σακάκι του και πλησίασε περνώντας μπροστά από το μαύρο, πολυτελές αυτοκίνητο. Την έλουσε με ένα βλέμμα θαυμασμού πριν την πιάσει τρυφερά από το μπράτσο σαν κάτι πολύτιμο.

Η Μελίνα του έριξε μια χλιαρή ματιά και τίναξε φιλάρεσκα προς τα πίσω τη μακριά τουαλέτα που φορούσε. Το λευκό μετάξι θρόισε στο πρώτο της βήμα και σύρθηκε αδιαμαρτύρητα πάνω στις μαρμάρινες πλάκες της εισόδου, ενώ τα τακούνια της ακούστηκαν να τη συνοδεύουν σαν σε κονσέρτο κρουστών.

«Είσαι θεσπέσια, αγάπη μου», ο άντρας χάιδεψε απαλά τον γυμνό της ώμο.

«Είναι η πέμπτη ή έκτη φορά που το λες, Μάριε», είπε γελώντας, δίχως καν να γυρίσει να τον κοιτάξει.

«Μα δεν μπορώ να μη σε θαυμάσω, αγάπη μου», συνέχισε εκείνος δείχνοντας να το απολαμβάνει. Σήκωσε μετά το χέρι της και το φίλησε. Το τεράστιο διαμάντι στο δάχτυλο, σύμβολο της αγάπης του και του γάμου τους, άστραψε υπερήφανο κάτω απ' τα φώτα. Δεν ήταν βέβαια το μόνο ακριβό κόσμημα που της είχε χαρίσει ο άντρας της. Η οικονομική του άνεση του επέτρεπε να της χαρίζει πολλά ίδια και ακόμα ακριβότερα πετράδια και ήδη το είχε αποδείξει με τις πράξεις του.

Καθώς πλησίαζαν την τριώροφη έπαυλη, η δυνατή μουσική που ερχόταν από μέσα έγινε ακόμα πιο έντονη. Στο πρώτο χτύπημα η πόρτα άνοιξε και μια γυναίκα με ασιατικά χαρακτηριστικά τους υποδέχτηκε. Πλάι της, μια ακόμα καλοντυμένη Ελληνίδα έσπευσε να τους καλησπερίσει και να τους ενημερώσει από μια λίστα ποιο ήταν το τραπέζι τους.

Η όμορφη, φωτισμένη σάλα που ανοίχτηκε μπροστά τους ήταν γεμάτη με λουλούδια, καλογουλισμένα ασημικά και ακριβή επίπλωση. Στο βάθος, ο φροντισμένος μεγάλος κήπος με την πισίνα τραβούσε σαν μαγνήτης τους καλεσμένους προς το μέρος του, λες και τους υποσχόταν περισσότερη δροσιά.

Σύντομα το ζευγάρι ανακατεύτηκε με τον κόσμο και ανάλωθηκε σε χαμόγελα, χαιρετισμούς και φιλοφρονήσεις, που στην ουσία δεν αντανακλούσαν απόλυτα την πραγματικότητα. Οι καθωσπρέπει τρόποι τους όμως αυτό επέβαλαν.

Η Μελίνα, κρεμασμένη από το μπράτσο του άντρα της, κοιτούσε αδιάφορα και χαμογελούσε συγκρατημένα με μια διάθεση κάπως σνομπ, λες και ήταν η απόλυτη σταρ. Είχε αρχίσει ήδη να βαριέται εκεί μέσα, όπως συνέβαινε σε όλες τις

κοσμικές συγκεντρώσεις που πήγαινε. Όμως και τι άλλο να έκανε; Τίποτα δεν υπήρχε πλέον να τραβήξει το ενδιαφέρον της πέρα από τη δουλειά της, που και αυτή, δώδεκα χρόνια τώρα που ήταν παντρεμένη, είχε μετατραπεί σε χόμπι, που το έκανε όταν και για όσο της άρεσε.

Οι σπουδές της στο πιάνο και στο κλασικό τραγούδι δεν είχαν καταφέρει να της προσφέρουν την καριέρα που είχε ονειρευτεί. Έτσι, λίγο πριν πατήσει τα τριάντα επέλεξε να κάνει αυτόν τον γάμο σαν εξασφάλιση και έκτοτε είχε περιοριστεί να τραγουδά κάποια βράδια σε ένα εστιατόριο πολυτελείας που διατηρούσε η φίλη της η Ηρώ στα βόρεια προάστια.

Ήξερε πως, παρά την πολύχρονη φιλία τους, η Ηρώ δεχόταν κάθε παραξενιά της περισσότερο επειδή ο άντρας της ο Μάριος έκανε μεγάλους λογαριασμούς για χάρη της και συχνά καλούσε κόσμο στο εστιατόριό της, όμως κι αυτό είχε πάψει πλέον να την απασχολεί. Την ώρα της ήθελε να περνάει, να λέει και να παίζει ό,τι τραγούδια επέλεγε η ίδια, και όταν δεν είχε όρεξη, να μην πηγαίνει και καθόλου. Ούτως ή άλλως η φιλενάδα της δεν είχε διαμαρτυρηθεί ποτέ για τις απουσίες της. Ισχυριζόταν πως δεν μπορούσε να την πιέξει, αλλά η Μελίνα ήξερε πως η Ηρώ θα προτιμούσε κάτι πιο σύγχρονο και γνωστό αντί για τα κλασικά μουσικά κομμάτια που ερμήνευε συχνά καθισμένη στο πιάνο. Ωστόσο, η ιδιοκτήτρια του εστιατορίου PERLE είχε λύσει το πρόβλημα προσλαμβάνοντας μια ακόμα τραγουδίστρια με τον πιανίστα της για τις μέρες αιχμής, που έκανε ό,τι ακριβώς της ζητούσε.

Ο γάμος της με έναν άντρα κοντά δεκαπέντε χρόνια μεγαλύτερό της και όχι ιδιαίτερα ελκυστικό άρχιζε πλέον να κάνει κοιλιά. Ίσως τον πρώτο καιρό της γνωριμίας τους κάποια πράγματα να την εντυπωσίαζαν και να της φαινόταν

ξεχωριστά, ακόμα και σημαντικά, αφού τα ζούσε για πρώτη φορά, τώρα όμως που άγγιζε τα σαράντα δύο, όλα έμοιαζαν να περνούν από έναν παραμορφωτικό καθρέφτη, που της έδειχνε μια άλλη πραγματικότητα, πληκτική και αδιάφορη. Τα αισθήματά της εναλλάσσονταν συχνά, πότε νεύρα, πότε μελαγχολία, και εκείνη πάλευε να τα κουκουλώσει με κάθε λογής φυγή και σπατάλη.

Η απόφαση να μην κάνει παιδιά ήταν δική της. Ο Μάριος Χατζηκυριάκου είχε ήδη δύο γιους από τον πρώτο του γάμο, που σήμερα ήταν πλέον δεκαοκτώ και είκοσι χρόνων. Ήταν ολοφάνερο πως δεν τον ενδιέφερε αν θα αποκτούσε άλλους απογόνους. Ωστόσο όλοι γνώριζαν πως της είχε τόση αδυναμία, που δεν θα της έφερνε αντίρρηση αν ήθελε να κάνουν και άλλα παιδιά μαζί.

Η Μελίνα πήρε ακόμα ένα ποτήρι σαμπάνια από τον σερβιτόρο που στάθηκε μπροστά της με έναν δίσκο. Αν μη τι άλλο, μετά από δυο τρία ποτήρια αλκοόλ θα αισθανόταν μια μικρή ευφορία. Άφησε το μπράτσο του Μάριου που μιλούσε με κάποιον συνεργάτη του που της ήταν παγερά αδιάφορος και κατευθύνθηκε προς την πισίνα. Το έντονο γαλάζιο της χρώμα φεγγοβόλουσε, τραβώντας τη σαν θελκτική, δροσερή αγκαλιά.

Πλησίασε και στάθηκε στο πλάι κοιτώντας το νερό με μελαγχολική διάθεση. Και τι δεν θα έδινε να φυσούσε ένας δυνατός άνεμος που θα τάραζε τα βαλτωμένα νερά της πλήξης της. Κατά βάθος ήταν ρομαντική, ευαίσθητη και ονειροπόλα, όμως πλέον, έτσι όπως είχε γίνει η ζωή της, αυτά φαίνονταν να ξεθωριάζουν και να σβήνουν απ' τον ορίζοντά

της. Οι επιλογές της τα είχαν σπρώξει πολύ μακριά και αδυνατούσε πλέον να τα διακρίνει εκεί όπου είχαν αυτοεξοριστεί. Οι ευαισθησίες της αναζητούσαν συχνά διέξοδο, χώρο και τρόπο να εκφραστούν, όμως εκείνη τις άφηνε να σκοινίζονται καταχωνιασμένες στα άδυτα της ψυχής της. Είχε πολλά χρόνια να τις ανασύρει και να τις κοιτάξει κατάματα, να τις επεξεργαστεί, να τις γευτεί. Όμως, στην ουσία, η έλλειψη όλων αυτών ήταν που μεγάλωνε την ανία της και βάλτωνε τη ζωή της.

Ένιωσε απότομα δυο μάτια να είναι καρφωμένα επάνω της. Έστρεψε το κεφάλι της και είδε έναν άντρα να στέκεται στην άλλη μεριά της πισίνας. Στο ένα χέρι κρατούσε ένα ποτήρι και στο άλλο ένα αναμμένο τσιγάρο. Μελαχρινός, με λίγα γκριζα, γύρω στα σαράντα με σαράντα πέντε, ψηλός, με ένα μπλε, καλοραμμένο λινό κοστούμι. Το βλέμμα του έντονο και διαπεραστικό, δύσκολα περνούσε απαρατήρητο. Ωστόσο, δεν μπορούσε να καταλάβει αν τα μάτια του ήταν γαλάζια ή φαινονταν έτσι από το αντιφέγγισμα του νερού.

Τον κοίταξε τώρα πιο προσεκτικά κι αυτός, παρόλο που αντιλήφθηκε πως τον κοιτούσε κι εκείνη, δεν αντέδρασε. Συνέχισε να την παρατηρεί δίχως να κάνει τίποτε απολύτως.

Η πρώτη της σκέψη ήταν μήπως γνωρίζονταν από κάπου, όμως ο τρόπος του δεν μαρτυρούσε κάτι τέτοιο. Δεν τη χαιρετούσε, δεν την πλησίαζε, δεν της χαμογελούσε. Ακόμα κι αν ήθελε να τη φλερτάρει, κάτι θα έκανε. Εκείνος όμως μονάχα την κοιτούσε και μάλιστα επίμονα, σαν να τη ζύγιζε με το βλέμμα του.

Το παιχνίδι με τα μάτια συνεχίστηκε σαν από πείσμα. Η Μελίνα δεν είχε καμιά όρεξη για φλερτ και για μπλεξίματα με έναν άγνωστο, δεν το συνήθιζε και ούτε της άρεσε. Όσα

χρόνια ήταν παντρεμένη δεν είχε βάλει ποτέ στη ζωή της πειρασμούς. Τώρα όμως κάτι την προκαλούσε σε εκείνον, ιδίως στην όψη του. Το φως και η απόσταση όμως δεν βοηθούσαν να διακρίνει καθαρά τα χαρακτηριστικά του. Τράβηξε για λίγο το βλέμμα της γιατί ένιωσε εκτεθειμένη να τον κοιτά τόση ώρα. Όταν τον ξανακοίταξε, ήταν τη στιγμή ακριβώς που εκείνος κινήθηκε για να φύγει. Έτσι όμως όπως γύρισε και φάνηκε το προφίλ του, η Μελίνα κόλλησε. Ύστερα πρόσεξε το περπάτημα. Η συνολική εικόνα του της έφερε ένα σφιξίμο στο στομάχι.

Δεν είμαστε καλά! Τι γυρεύει αυτός εδώ; Αυτό που μόλις είχε ξεπροβάλει στο μυαλό της την άγχωσε. Αυθόρμητα κινήθηκε γύρω από την πισίνα, πηγαίνοντας προς τη μεριά του, όμως μέχρι να τον φτάσει, μια νεαρή ξανθιά γυναίκα είχε πλησιάσει περνώντας το μπράτσο της στο δικό του. Ύστερα τον τράβηξε όλο νάζι προς την πλακόστρωτη βεράντα με τις στρωμένες για φαγητό ροτόντες.

Η Μελίνα κοντοστάθηκε, θαρρείς και ένα χέρι μπήκε μπροστά της και τη σταμάτησε. Είχε τόση οικειότητα η κίνηση της γυναίκας που την αφόπλισε. Ήπιε μονορούφι όλη τη σαμπάνια της και πλησίασε τον σερβιτόρο να πάρει ένα ακόμα ποτήρι, σαν να έψαχνε επειγόντως να αντλήσει ενέργεια από κάπου. Μια ακαθόριστη αίσθηση την άρπαξε και δεν μπορούσε ούτε να τη διώξει ούτε να την ερμηνεύσει. Κάτι σαν ταραχή, ανησυχία, αλλά συγχρόνως έλξη και προσμονή. Η εικόνα του άντρα, την ώρα που γύρισε να φύγει, επανήλθε στο μυαλό της και αυτή τη φορά τη γέμισε με αμφιβολίες. *Μήπως δεν είναι αυτός;*

«Γλυκιά μου, τι κάνεις εδώ μόνη σου;» η φωνή του Μάριου την επανέφερε στην πραγματικότητα.

«Χαζεύω την πισίνα. Ξέρεις πόσο τον βαριέμαι τον Πολυμέρη», έκανε μια γκριμάτσα δυσφορίας.

«Εντάξει, καταλαβαίνω. Όμως κάποιους ανθρώπους δεν μπορώ να τους αποφύγω. Και ο Μηνάς είναι συνεργάτης μου και πολύ καλός φίλος. Δεν μπορώ να μη σταθώ να του πω δυο κουβέντες».

«Δεν διαμαρτυρήθηκα, Μάριε, απλώς τον θεωρώ αλαζόνα και αφάνταστα πληκτικό. Για να μη μιλήσω γι' αυτή που συνοδεύει απόψε», έκανε μια ακόμα γκριμάτσα δυσαρέσκειας.

«Ε λοιπόν, γι' αυτή ακριβώς μου μιλούσε», γέλασε συγκαταλημένα ο άντρας της. «Υποψήφια πελάτισσα», της έκλεισε με νόημα το μάτι.

«Τι να κάνει, μωρέ Μάριε, αυτή! Γενική αναστήλωση χρειάζεται και πάλι δεν φτάνει. Πάει και διαλέγει κι ο Μηνάς κάτι νούμερα!» σχολίασε πικρόχολα.

«Ναι, αλλά η εν λόγω κυρία έχει πολύ χρήμα για ξόδεμα, και όσο πιο πολλές ατέλειες έχει επάνω της, τόσο καλύτερα για εμένα, αγάπη μου», σχολίασε μην κρύβοντας την ικανοποίησή του.

«Ας κάνει ό,τι θέλει, λες και μπορεί να αλλάξει ποτέ τέτοιο χάλι. Όσες πλαστικές και να της κάνεις, Μάριε, αυτή δεν σουλουπώνεται με τίποτα», γέλασε πάλι ειρωνικά.

Γέλασε και ο Μάριος, σαν να συμφωνούσε με το χιούμορ της. Την έπιασε μετά απ' τη μέση και την τράβηξε προς το τραπέζι τους.

Είχαν αρχίσει να σερβίρουν το δείπνο.

Δεν είχαν προλάβει να καθίσουν καλά καλά στο τραπέζι τους, όταν η Μελίνα είδε τον μυστηριώδη άντρα που είχε

συναντήσει πριν από λίγο στην πισίνα να έρχεται προς το μέρος τους. Προχωρούσε ανάμεσα στα τραπέζια με έναν αέρα αυτοπεποίθησης, μέχρι που ήρθε και κάθισε ακριβώς δίπλα της. Τότε πρόσεξε πως και η γυναίκα που τον συνόδευε καθόταν μόλις δυο θέσεις μετά τις δικές τους.

Η Μελίνα αισθάνθηκε απότομα μια αδικαιολόγητη ταραχή, λες και γινόταν ανταρσία στην ψυχή της. Ωστόσο κατάφερε να την κρύψει. Τώρα πλέον που τον έβλεπε από πολύ κοντά δεν είχε καμιά αμφιβολία, ο άντρας δίπλα της ήταν ο Έκτορας, ο Έκτορας Βελής. Τα χρόνια που είχαν περάσει του είχαν χαρίσει απλόχερα μια εικόνα ώριμης γοητείας. Παλιότερα ήταν απλώς ένα όμορφο αγόρι, τώρα απέπνεε μια αύρα σιγουριάς και αυτοπεποίθησης, με μια χροιά μυστηρίου να τον ακολουθεί σαν να ήταν η ίδια του η σκιά. Τελικά, τα είκοσι τρία, είκοσι τέσσερα χρόνια που είχε να τον δει δεν ήταν αρκετά για να σβήσουν τη μορφή του από το μυαλό της.

«Αγάπη μου, ο σερβιτόρος ρωτάει τι κρασί θα πεις, κόκκινο ή λευκό;» Ο Μάριος διέλυσε απότομα την ανάμνηση προσγειώνοντάς τη άτσαλα στο πεζό παρόν.

Η Μελίνα δυσκολεύτηκε να επανέλθει στην πραγματικότητα. Άργησε να απαντήσει, σαν να μην είχε επαφή με το περιβάλλον. «Λευκό, ευχαριστώ», είπε τελικά στον σερβιτόρο που περίμενε υπομονετικά πλάι της και του χαμογέλασε αμήχανα, σαν να απολογούνταν για τη συμπεριφορά της. Πήρε μετά το ποτήρι της και το έφερε στα χείλη, ενώ οι προηγούμενες σκέψεις επέστρεψαν περισσότερο έντονες από πριν.

Ο Έκτορας Βελής! Πόσα χρόνια! Άραγε την είχε αναγνωρίσει; Βέβαια η εμφάνισή της είχε αλλάξει αρκετά από τότε. Τα άλλοτε μακριά καστανά μαλλιά της ήταν τώρα ξανθά και κοντά ως τον λαιμό και η πλαστική στη μύτη που της είχε

κάνει πριν από χρόνια ο Μάριος είχε δώσει άλλον αέρα στο πρόσωπό της. Ακόμα και το έντονο μακιγιάζ της ήταν κάτι που δεν συνήθιζε όταν ήταν κορίτσι.

Ήθελε ξαφνικά τόσο πολύ να γυρίσει και να τον κοιτάξει κατάματα, να δει την αντίδρασή του, να διαπιστώσει αν ήξερε ποια ήταν ή τι θα έκανε όταν το καταλάβαινε. Μετά από τόσα χρόνια όλα έμοιαζαν ξαφνικά ουρανοκατέβητα και οι συμπτώσεις φαίνονταν περίεργες. Και τούτη εδώ... Την έτρωγε να ξεδιαλύνει αν ήταν μια τυχαία συνάντηση ή αν εκείνος είχε βάλει το χεράκι του για να βρεθούν να κάθονται μέχρι και στο ίδιο τραπέζι, πλάι πλάι. Ποτέ άλλοτε δεν τον είχε συναντήσει στον κύκλο τους και της φαινόταν πραγματικά περίεργο που είχε βρεθεί απόψε σε τούτη τη δεξίωση.

Έφερε το χέρι στο μέτωπο σαν να είχε πυρετό. Καιγόταν να μάθει, όμως δεν ήξερε με ποιον τρόπο. Κι αυτός δίπλα της συνέχιζε να μην αντιδρά σε τίποτα, δίνοντας την εντύπωση πως αυτή τη φορά ούτε καν την είχε προσέξει. Όμως πριν από λίγο στην πισίνα ήταν σίγουρη, την κοιτούσε απροκάλυπτα και επίμονα.

Αναρωτήθηκε μήπως τελικά έκανε λάθος και απλώς αυτός ο άντρας έμοιαζε πολύ στον Έκτορα, εξάλλου τόσα χρόνια είχαν περάσει. Ίσως πάλι να ήταν κάποιος άγνωστος που απλώς την είχε δει κάποιο βράδυ στο PERLE που τραγουδούσε και γι' αυτό την κοιτούσε προηγουμένως τόσο επίμονα, ίσως προσπαθούσε να θυμηθεί από πού την ήξερε. Όμως πάλι... Το μαγαζί ήταν μικρό, οι θαμώνες γνωστοί, αν είχε περάσει κάποιο βράδυ, σίγουρα εκείνη θα τον είχε προσέξει. Ήταν από τους τύπους που έλκουν εύκολα το γυναικείο βλέμμα, πόσο μάλλον με αυτή τη σατανική ομοιότητα.

Η εμφάνιση του σερβιτόρου την τράβηξε πάλι από τον κυκεώνα των σκέψεών της. Κοίταξε αδιάφορα το πιάτο που άφησε μπρος της και ξαφνικά ένιωσε πως δεν πεινούσε καθόλου. Τίποτα δεν ήθελε να αγγίξει, αν ήταν δυνατόν θα του το έδινε πίσω.

«Είσαι καλά;» Ο Μάριος δίπλα της μάλλον είχε προσέξει τη δυσφορία της.

«Ναι, ναι, απλώς να... δεν πεινάω πολύ», δικαιολογήθηκε και έπιασε τα μαχαιροπίρουνα κάνοντας τουλάχιστον πως θα έτρωγε δυο μπουκιές. Δεν ήταν ώρα για κουβέντες. Ο Μάριος πάντα την πίεζε να τρώει, έλεγε πως ήταν πολύ αδύνατη, και τώρα δεν είχε καμιά διάθεση να αρχίσει πάλι τη μουρμούρα. Κατάπιε με δυσκολία την πρώτη μπουκιά πασχίζοντας να στρέψει το μυαλό της αλλού.

Όμως οι αναμνήσεις δεν την άφησαν. Άρχισαν να έρχονται προς το μέρος της μέσα σε ένα ακαθόριστο νεφέλωμα και βάλθηκαν να ανοίγουν διάπλατα ένα ένα τα παράθυρα της μνήμης της. Πίστευε πως τα είχε ξεχασμένα, όμως...

Σκόρπιες ήρθαν στην αρχή οι πρώτες εικόνες, λες και ήταν σκισμένες φωτογραφίες, όμως εκείνη σαν υπνωτισμένη όλο και άπλωνε τα χέρια της για να τις πιάσει και να τις ενώσει.

Ένας ψίθυρος αμφιβολίας ήρθε πάλι να την προκαλέσει για την ταυτότητα του άντρα. *Μελίνα, είσαι σίγουρη πως είναι αυτός;* Και τότε πήρε ακαριαία την απόφαση. Αδιαφορώντας αν θα φαινόταν αδιάκριτη ή προκλητική, γύρισε απότομα και κοίταξε τον άντρα δίπλα της εξεταστικά για κάμποσα δευτερόλεπτα. Και εκείνος, αντλαμβανόμενος φυσικά την κίνηση αυτή, έστρεψε το βλέμμα και την κοίταξε ίσια στα μάτια, με το ίδιο αχαρτογράφητο βλέμμα που την είχε κοιτάξει πριν από λίγο, και δεν τράβηξε τα μάτια του παρά μόνο όταν

εκείνη γύρισε το κεφάλι της στο πιάτο της. Τώρα ήταν πιο μπερδεμένη από πριν.

Έμεινε έτσι να ανακατεύει το φαγητό της μέχρι να ανασυνταχθεί από την προηγούμενη αναπάντεχη στιγμή. Έθεσε τις αισθήσεις της σε ετοιμότητα. Το ένστικτό της ανάστατο, της φώναζε να προσέχει. Ήθελε ξαφνικά να το βάλει στα πόδια. Κάτι την έκανε να νιώθει φοβερά άβολα και ο φόβος συνέχιζε να της χτυπά καμπανάκι κινδύνου.

Άφησε τα μαχαιροπίρουνα στην άκρη του πιάτου και τράβηξε την πετσέτα από τα γόνατά της. Έσυρε πίσω την καρτέκλα της για να σηκωθεί.

«Πού πας, αγάπη μου;» ρώτησε ο Μάριος παραξενεμένος.

Η Μελίνα του χαμογέλασε αμήχανα και πάσχισε να αρθρώσει μια κάποια δικαιολογία. Οι λέξεις όμως δεν βρήκαν τον δρόμο. Ήταν σαν να τσαλαβουτούσε έξω απ' τα νερά της. Πριν προδοθεί, έκλεισε το μάτι στον άντρα της, υπονοώντας πως πηγαίνει στην τουαλέτα. Άρπαξε συγχρόνως το τσαντάκι της και κινήθηκε προς το εσωτερικό του σπιτιού κάνοντας προσπάθεια να κρατά το βήμα της σταθερό. Ήξερε πού βρισκόταν η τουαλέτα των ξένων, είχε έρθει πολλές φορές σε αυτό το σπίτι, όμως απόψε δυσκολεύτηκε να τη βρει.

Όταν επιτέλους την είδε, μπήκε βιαστικά και κλείδωσε πίσω της την πόρτα. Ακούμπησε πάνω της ανακουφισμένη και πήρε βαθιά ανάσα. Ήταν έτοιμη να σωριαστεί καταγής. Πρόσεξε το πρόσωπό της στον καθρέφτη και τρόμαξε. Ήταν κάθιδρη, σαν να είχε τρέξει χιλιόμετρα, και χλωμή, λες και είχε δει φάντασμα. Όμως αυτός ο άντρας είχε εμφανιστεί πραγματικά σαν φάντασμα απόψε. Ένα φάντασμα του παρελθόντος, και δεν ήξερε αν έπρεπε να χαρεί ή να αγχωθεί με

την απρόσμενη επανεμφάνισή του. Μέχρι χθες θα πόνταρε πολλά πως δεν θα τον ξανάβλεπε ποτέ στη ζωή της, όμως να που τώρα, ανεξήγητο πώς, βρισκόταν μπροστά της, και τόσο κοντά της, σκορπώντας μυστήριο και ερωτηματικά με την αλλόκοτη και ανερμήνευτη συμπεριφορά του.

Η Μελίνα πήρε μπόλικο χαρτί και σκούπισε τον ιδρώτα από το πρόσωπό της. Ύστερα άνοιξε το τσαντάκι της και διόρθωσε το μακιγιάζ της. Πριν βγει, οπλίστηκε με κουράγιο. Έπρεπε να δείχνει φυσιολογική. Στο κάτω κάτω θα μπορούσε να είναι μια απλή σύμπτωση. Η σκέψη ήρθε σαν σανίδα σωτηρίας να τη στηρίξει. Ίσως για τον ίδιο λόγο ένιωσε αμήχανος κι αυτός. Καλύτερα να μην έδινε περισσότερη σημασία. Αποφάσισε να τον βγάλει από το μυαλό της και να κάνει κι αυτή πως δεν τον είχε αναγνωρίσει.

Βγήκε από την τουαλέτα με ανανεωμένη διάθεση, σκεπτόμενη ότι κακώς θορυβήθηκε τόσο πολύ. Μια απλή σύμπτωση ήταν που δεν χρειαζόταν να πάρει μεγαλύτερες διαστάσεις.

Λίγο πριν φτάσει στο τραπέζι της, ένας σερβιτόρος την πλησίασε.

«Η κυρία Χατζηκυριάκου;» ρώτησε ευγενικά.

«Μάλιστα», απάντησε εκείνη.

«Αυτό είναι για εσάς», είπε και έβαλε με τρόπο μέσα στο χέρι της έναν μικρό, λευκό φάκελο. Ύστερα έκανε μεταβολή και εξαφανίστηκε πριν προλάβει εκείνη να πει οτιδήποτε.

Η Μελίνα έμεινε να κοιτά το λευκό φακελάκι σαν να της είχαν βάλει στο χέρι απασφαλισμένη χειροβομβίδα. Φούντωσε πάλι η αμηχανία, επανήλθε πιο έντονη η νευρική της κατάσταση.

Δίχως να το σκεφτεί περισσότερο, τον έσκισε απ' το πλάι και έβγαλε από μέσα ένα χαρτάκι. Είχε έναν αριθμό κινητού τηλεφώνου και από κάτω έγραφε με βιαστικά γράμματα:

*Πάρε με αύριο, στις 1200 το μεσημέρι.
Είναι μεγάλη ανάγκη.
Μη μιλήσεις πουθενά. Σε κανέναν!*

Κάτι κλότσησε ξαφνικά μέσα της. Γενική σύρραξη όλες οι αισθήσεις. Αν και δεν είχε όνομα, ήταν σίγουρη από ποιον προερχόταν. Το τσαλάκωσε σε μια σφιχτή μπαλίτσα και το έχωσε βιαστικά στην τσάντα της με μια αίσθηση ενοχής, λες και κινδύνευε να την πιάσουν επ' αυτοφώρω για κάτι παράνομο.

Με το άγχος να μπερδεύεται πάλι στα πόδια της περπάτησε προς το τραπέζι της, σκεπτόμενη πως τώρα θα ένιωθε ακόμα πιο άβολα με τον Έκτορα δίπλα της, γνωρίζοντας ότι κι αυτός την είχε αναγνωρίσει και μάλιστα είχε κάνει την κίνηση να της δώσει το τηλέφωνό του με αυτόν τον περιέργο και μυστηριώδη τρόπο. Βέβαια η φράση «*Είναι μεγάλη ανάγκη*» την ανησύχησε και την προβλημάτισε ακόμα περισσότερο, όμως τα αινίγματα απόψε ήταν πολλά και ανερμήνευτα, προκαλώντας της ταυτόχρονα καχυποψία, επιθυμία και δυσφορία.

Φθάνοντας ωστόσο στο τραπέζι της, την περίμενε μια ακόμα έκπληξη. Το ζευγάρι από δίπλα της, ως διά μαγείας, είχε εξαφανιστεί. Τα πιάτα και τα ποτήρια τους είχαν μαζευτεί, ακόμα και οι καρέκλες τους έλειπαν, λες και δεν είχαν υπάρξει ποτέ. Ανοιγόκλεισε τα μάτια της σαν να μην το πίστευε. Όμως δεν άλλαξε η εικόνα. Όντως είχαν φύγει! Το μόνο που

περίμενε ανέγγιχτο ήταν το δικό της δεύτερο πιάτο, έτοιμο και σερβιρισμένο μπροστά στη θέση της.

Ο Μάριος, έχοντας πιάσει κουβέντα με έναν κύριο δίπλα του, φάνηκε πως δεν είχε καταλάβει τίποτε από όσα γίνονταν ούτε καν τη μεγάλη διάρκεια της απουσίας της. Μιλούσε με το γνωστό περισπούδαστο ύφος του και μόνο όταν εκείνη κάθισε πλάι του, γύρισε και της χαμογέλασε σαν να της έλεγε «Όλα καλά;».

Η Μελίνα του έγνεψε καθησυχαστικά και χάρηκε που δεν ασχολήθηκε περισσότερο μαζί της. Ήπιε βιαστικά το κρασί της και έπιασε τα μαχαιροπίρουνα για να κάνει τάχα πως τρώει. Δεν ήθελε να προσελκύσει ξανά το ενδιαφέρον του άντρα της. Τούτη την ώρα χρειαζόταν χρόνο για να ηρεμήσει και να συγκεντρώσει τις σκέψεις της. Όλα στο κεφάλι της έμοιαζαν με έναν περίεργο, ρευστό πολτό, που έρρεε μέσα της και τη μόλυνε. Και θα μπορούσε να είναι ένα περίεργο παιχνίδι της φαντασίας της, όμως το αναθεματισμένο χαρτάκι βρισκόταν ακόμα στην τσάντα της, αποδεικνύοντας πως τίποτε από αυτά δεν ήταν ψέμα.

Έκλεισε τα μάτια κάνοντας προσπάθεια να καταπνίξει την ταραχή της. Έπιασε μετά τα μαχαιροπίρουνα. Τίποτα δεν πήγαινε κάτω. Άδικος κόπος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 3

Κυριακή πρωί

ΗΜελίνα είχε ξυπνήσει από ώρα, όμως συνέχισε να παριστάνει την κοιμισμένη μένοντας γυρισμένη στο πλάι, με τα μάτια κλειστά. Περίμενε να σηκωθεί πρώτος ο Μάριος και να κατέβει για το πρωινό του. Όταν τον άκουσε να κλείνει ήρεμα την πόρτα πίσω του, άνοιξε ανακουφισμένη τα μάτια και κοίταξε το ρολόι της. Ήταν εννιά και τέταρτο. Όλα τα κυριακάτικα πρωινά ο Μάριος συνήθιζε να πηγαίνει για τένις και προς το μεσημέρι βρίσκονταν για να γευματίσουν μαζί κάπου έξω.

Τράβηξε το σεντόνι και σηκώθηκε νιώθοντας μια νευρική-τητα να μπερδεύεται στα πόδια της. Όλη τη νύχτα αμφιταλαντευόταν αναποφάσιστη, αν ήθελε και αν έπρεπε να κάνει το τηλεφώνημα που της ζητούσε το σημείωμα που είχε πάρει το προηγούμενο βράδυ στη δεξίωση. Θεωρητικά προερχόταν από τον Έκτορα Βελή, στην πραγματικότητα όμως δεν είχε καμιά απόδειξη ότι ήταν πράγματι από εκείνον.

Το σκέφτηκε λίγο ακόμα. Η ζωή της, χρόνια τώρα, ήταν επίπεδη και βαρετή, μια ευθεία γραμμή στο ίδιο πάντα άχρωμο

τοπίο, και ξαφνικά η επανεμφάνιση αυτού του άντρα είχε φέρει στον κόσμο της ανηφόρες, απότομες στροφές, άγνωστους δρόμους και αφώτιστα, στενά μονοπάτια. Στα δώδεκα περίπου χρόνια του γάμου της ποτέ άλλοτε δεν είχε βρεθεί έξω από την ορατή και προβλέψιμη λεωφόρο που βάδιζε.

Όμως αυτόν τον άνθρωπο είχε πάνω από είκοσι τρία χρόνια να τον δει και από τότε δεν είχε μάθει στιδήποτε για αυτόν και τη ζωή του. Πώς είχε εμφανιστεί απ' το πουθενά στη δεξίωση του Πετρίδη; Βέβαια οι καλεσμένοι ξεπερνούσαν τους εκατό, δεν τους ήξερε όλους εκεί μέσα, όμως ποτέ άλλοτε δεν είχε συναντήσει ούτε αυτόν ούτε τη συνοδό του σε εκείνον τον κύκλο. Οι περισσότεροι ήταν γιατροί στο ίδιο νοσοκομείο και πολλοί από αυτούς μάλιστα μέτοχοι και μεγαλομέτοχοι, όπως ο Μάριος, ο Πετρίδης και ο Χριστοφής, που ήταν και πολύ στενοί φίλοι μεταξύ τους. Ύστερα, πώς είχαν εξαφανιστεί μέσα σε λίγα λεπτά, πριν προλάβουν να τελειώσουν το φαγητό τους; Οι κινήσεις τους δεν έμοιαζαν λογικές και οι τόσες συμπτώσεις την ξεπερνούσαν. Γιατί, ακόμα κι αν ήθελε να δεχτεί την πιθανότητα να βρέθηκαν από σύμπτωση καλεσμένοι στην ίδια δεξίωση, το να καθίσουν και πλάι πλάι πήγαινε πολύ.

Τράβηξε την κουρτίνα και κοίταξε έξω από το παράθυρο. Ο κήπος ήταν ήσυχος και η πισίνα καταγάλανη και προκλητική. Μια βουτιά ίσως την τόνωνε και τη βοηθούσε να πάρει επιτέλους μια απόφαση τι ήθελε να κάνει. Όμως ο Μάριος δεν είχε φύγει ακόμα και εκείνη δεν είχε καμιά όρεξη για κουβέντες μαζί του. Αν την έβλεπε έτσι, θα καταλάβαινε αμέσως πως κάτι την προβλημάτιζε και δεν θα έφευγε αν δεν μάθαινε τι ήταν αυτό.

Ωρες ώρες, η υπερπροστατευτικότητά του την εκνεύριζε.

Σταματούσε να μοιάζει με ενδιαφέρον και έμοιαζε περισσότερο με στενό μαρκάρισμα. Ήταν βέβαια πασιφανές πως ενδιαφερόταν πολύ για εκείνη, όμως θα προτιμούσε να ήταν πιο ελεύθερη. Κάποτε την κολάκευε αυτή η συμπεριφορά και το μεγάλο του ενδιαφέρον, όμως τώρα είχαν αρχίσει να την κουράζουν ακόμα και οι απλές εκδηλώσεις θαυμασμού του. Το μόνο που την έσωζε ήταν που ο άντρας της ήταν απασχολημένος πολλές ώρες με το νοσοκομείο, το ιατρείο, τα σπορ του και τους γιους του.

Αναστέναζε και απομακρύνθηκε από το παράθυρο. Πέταξε το νυχτικό της στο κρεβάτι μαζί με τις σκέψεις της και μπήκε στο προσωπικό της μπάνιο να κάνει ένα ντους αντί για τη βουτιά στην πισίνα.

Όσο το νερό κυλούσε επάνω της η θύμηση του Έκτορα αυτονομήθηκε και επανήλθε σαν φυσικό κακό. Το δίλημμα τέθηκε ξανά: Να του τηλεφωνούσε ή να τον αγνοούσε; Τι ήθελε τώρα ξαφνικά απ' τη ζωή της; Προφανώς ήταν κι αυτός παντρεμένος με τη γυναίκα που τον συνόδευε χθες βράδυ και αν είχαν βρεθεί από τύχη, θα μπορούσε να είχε αρκεστεί σε έναν απλό χαιρετισμό δίχως να επεκταθεί στις λεπτομέρειες της παλιότερης γνωριμίας τους. Το να συναντήσει μια παλιά του γνωστή σε μια δεξίωση με τόσο κόσμο δεν θα ήταν δα και τόσο σπάνιο. Εκείνος όμως απέφυγε να δείξει ότι τη γνωρίζει, αντ' αυτού, επέλεξε με πλάγιο τρόπο να της στείλει αυτό το περίεργο σημείωμα με το τηλέφωνό του, λες και της ζητούσε ένα παράνομο ραντεβού. Και εκείνο το «είναι μεγάλη ανάγκη» τι ρόλο έπαιζε; Θα μπορούσε βέβαια να είναι απλώς το τυράκι στη φάκα για να τη σπρώξει να του τηλεφωνήσει. Σε τι πόνταρε όμως και πίστευε ότι εκείνη θα υπέκυπτε τελικά σε αυτή την πρόκληση;

Η Μελίνα έκλεισε το νερό πιο μπερδεμένη από πριν και τυλίχτηκε με μια αφράτη πετσέτα. Κάτι την έσπρωχνε να πάρει τηλέφωνο και κάτι την απωθούσε. Δεν το παίδευε περισσότερο.

Μέχρι τις δώδεκα είχε αρκετό χρόνο για να σκεφτεί και να αποφασίσει.

Μπήκε πάλι στην κρεβατοκάμαρά της και κάθισε στην τουαλέτα της. Χτένισε μηχανικά τα μαλλιά της κοιτάζοντας αφηρημένη το είδωλό της στον καθρέφτη. Η σκέψη της γλίστρησε πάλι στο παρελθόν σαν φυσική συνέπεια και αυτή τη φορά δεν μπήκε στον κόπο να τη σταματήσει. Άκουγε σχεδόν τις σελίδες του μυαλού της να γυρίζουν σε εκείνα τα χρόνια και να ψάχνουν με μια ασυγκράτητη ανάγκη να φέρουν πάλι στο προσκήνιο γεγονότα που είχε πιστέψει πως είχαν διαγραφεί οριστικά. Με έκπληξη διαπίστωσε πως όλα βρισκόνταν ακόμα εκεί κι ας νόμιζε εκείνη πως τα είχε πετάξει οριστικά από πάνω της.

Ο Έκτορας ήταν ο πρώτος και ο μεγαλύτερος έρωτας της ζωής της, όμως παράλληλα ήταν και το μεγάλο της αγκάθι. Βαστούσε ακόμα το άρωμα εκείνης της ιστορίας και στάλαζε στην ψυχή της σαν απωθημένο. Δεν είχε προλάβει να τον γευτεί όσο και όπως ήθελε. Η ιστορία τους στην αρχή ξεκίνησε στο μυαλό της και θέριαψε με τον καιρό κάνοντάς τη να τον θέλει, αλλά να μην το ομολογεί σε κανέναν. Η ουσιαστική σχέση τους διήρκεσε σχεδόν τρεις μήνες, όμως είχε ένα σωρό μυστικά και απρόοπτα, απάτες και αυταπάτες. Όλα αυτά ωστόσο διόλου δεν είχαν μετρήσει μπροστά στις γλυκόπιότες στιγμές που έζησαν με ατόφιο έρωτα και τα ομορφότερα

όνειρα. Στιγμές από αυτές που μιλούν στην καρδιά και δεν σβήνουν ποτέ. Ακόμη απορούσε πού βρήκε τότε τη δύναμη να φύγει μακριά από αυτόν τον άντρα. Πόσο ακριβά είχε πληρώσει εκείνον τον νεανικό της έρωτα!...

Και δίχως να το καταλάβει, ήρθε και πάτησε πόδι με το έτσι θέλω στις θύμησές της ακόμα ένα πρόσωπο, η Νάνου. Και τότε γέμισε μεμιάς το στόμα της με αηδία.

Η Νάνου... κάτι σαν αδελφή της. Για την ακρίβεια, η κόρη του πατριού της. Όταν παντρεύτηκαν οι γονείς τους και πήγαν να ζήσουν όλοι μαζί στο σπίτι του πατριού στο Παγκράτι, η Μελίνα ήταν δεκάξι χρόνων και η Νάνου δεκαεπτά. Φαντασμένη και κακομαθημένη όσο δεν παίρνει, και ο πατέρας της ούτε κουβέντα να της χαλάσει χατίρι, γιατί τάχα μου η κορούλα του αντιμετώπιζε προβλήματα υγείας. Η Μελίνα όμως είχε μυριστεί ότι η Νάνου δεν είχε απολύτως τίποτα. Ήθελε απλώς να τους έχει όλους του χεριού της και να γίνεται το δικό της. Έλεγε απίστευτα ψέματα και όταν την άκουγε με πόση ευκολία τα ξεστόμιζε νευρίαζε. Το θεωρούσε άδικο να υποχωρεί διαρκώς εκείνη, όμως το έκανε για το χατίρι της μάνας της. Έτσι η κακομαθημένη Νάνου είχε μάθει να απαιτεί και να παίρνει τα πάντα, χωρίς να της φέρνει αντίρρηση κανένας.

Όταν έγινε αυτός ο γάμος, η Μελίνα δεν μπορούσε να φανταστεί πόσες συμφορές θα έφερνε στη ζωή της. Νόμιση αρχικά πως θα της εξασφάλιζε μια ήρεμη και τακτοποιημένη ζωή σε μια νέα οικογένεια, όμως, στην πραγματικότητα, μάνα και κόρη μόλις είχαν βγει στο αντίθετο ρεύμα του δρόμου, απλώς δεν το ήξεραν. Και εκείνη θα χρειαζόταν να ζήσει μια δυνατή μετωπική σύγκρουση για να το καταλάβει.

Έναν χρόνο μετά τον γάμο ξεκίνησαν για εκείνη τα πρώτα

σημαντικά προβλήματα και γρήγορα πλήθυναν. Ήταν την εποχή που μπήκε στη ζωή τους ο Έκτορας Βελής. Μόνο που η Μελίνα είχε την ατυχία να τον δει δεύτερη, γιατί πρώτη τον έβαλε στο μάτι η Νάνσυ και τον άρπαξε.

Η Μελίνα άκουσε την εξώπορτα να κλείνει και κατάλαβε πως ο Μάριος έφυγε. Φόρεσε ένα κοντό εμπριμέ φουστάνι και κατέβηκε στην τραπεζαρία να πάρει το πρωινό της. Η οικιακή βοηθός είχε ήδη μαζέψει το σερβίτσιο του Μάριου και είχε ετοιμάσει το δικό της.

Κοίταξε ξαφνικά το ρολόι της νιώθοντας μια περίεργη αγωνία να της σφίγγει το στομάχι, σαν να είχε κάποιο σημαντικό ραντεβού και φοβόταν μήπως αργήσει. Απόρησε με τον εαυτό της. Την είχε επηρεάσει πολύ αυτό το τηλεφώνημα και δεν ήξερε ακόμα αν ήθελε να το κάνει. Νευρίασε με την αδυναμία της, να όμως που, όσο κι αν πάλεψε να το διώξει από τη σκέψη της, εκείνο βρήκε τρόπο να τρυπώσει και να την προκαλέσει. Έδωσε τόπο στην οργή και παράταση στην απόφαση. Είχε ακόμα δυο ώρες για να αποφασίσει.

Έφαγε ανόρεκτα δυο μπουκιές, μα γρήγορα κατάλαβε πως δεν κατέβαινε τίποτα. Έσπρωξε το πιάτο της μπροστά και σηκώθηκε με το φλιτζάνι του καφέ στο χέρι.

Βγήκε στη βεράντα και κάθισε σε μια πολυθρόνα με θέα τον κήπο. Χθες, την ίδια ώρα, σε αυτή την ίδια θέση, σκεφτόταν μόνο το κομμωτήριο και την τουαλέτα που θα φορούσε το βράδυ και έπληττε, προτού ακόμα έρθει η ώρα της δεξίωσης. Σήμερα, ως διά μαγείας, όλα είχαν αλλάξει, σαν να είχε ξαφνικά μετατοπιστεί το κέντρο βάρους των σκέψεών της. Το στομάχι της δεμένο κόμπος και το μυαλό της φευγάτο σε

εποχές και ανθρώπους που είχε πασχίσει πολύ να διαγράψει από τη ζωή της. Τίποτα δεν ήθελε να θυμάται από εκείνα τα χρόνια. Τα ένιωθε σαν βαρίδια που τη βύθιζαν στον πάτο ενός πηγαδιού και εκεί μέσα υπήρχε μονάχα πόνος, μοναξιά και θυμός.

Ως και τη μητέρα της σπάνια την έβλεπε πλέον, σαν να είχαν σπάσει οι δεσμοί αίματος ανάμεσά τους. Εδώ κι έναν χρόνο μάλιστα δεν είχαν βρεθεί καθόλου. Είχαν λογοφέρει στην τελευταία τους συνάντηση και η μάνα της θύμωσε με αποτέλεσμα να διακόψει εντελώς κάθε επικοινωνία. Όμως εδώ και χρόνια δεν υπήρχε μεταξύ τους στάλα ζεστασιάς. Στο σπίτι του πατριού της είχε ορκιστεί πως δεν θα ξαναπατούσε. Εκείνη την πόρτα την είχε κλείσει οριστικά και δεν θα την ξανάνοιγε ποτέ. Ούτε στο δικό της την καλούσε. Όσες φορές είχαν συναντηθεί ήταν κάπου έξω, για έναν καφέ, για λίγη ώρα. Λίγα και τα λόγια, χωρίς βάθος, χωρίς ευαισθησία, αποφεύγοντας επιμελώς να αναφερθούν στα παλιά. Λίγα και τα τηλεφωνήματα, τυπικά, σε γιορτές ή γενέθλια, φτιασιδωμένα με κοινότοπες, σύντομες ευχές κι ύστερα τίποτα.

Ο πατέρας της ζούσε μόνιμα στη Θεσσαλονίκη, δεν ερχόταν καθόλου στην Αθήνα, όμως ούτε η ίδια ήθελε να ξαναπατήσει σε εκείνη την πόλη για τους δικούς της λόγους. Μόνο στο τηλέφωνο μιλούσε μαζί του και όχι πολύ συχνά. Είχε ξαναπαντρευτεί κι αυτός και είχε τα δικά του προβλήματα και η Μελίνα δεν ήθελε να ανακατεύεται. Αδέλφια δεν είχε και οι σχέσεις της με άλλους συγγενείς είχαν παγώσει. Όσο για τη Νάνσυ, την είχε διαγράψει οριστικά από το πλάνο της ζωής της, λες και ήταν ό,τι πιο αποκρουστικό είχε υπάρξει ποτέ. Ούτως ή άλλως ούτε σαν αδελφή ούτε σαν φίλη μπόρεσε ποτέ να την αισθανθεί. Μια βαριά σκιά σκέπαζε πάντα τη

σχέση τους, και δεν υπήρχε περιθώριο να βρει καμιά απολύτως διέξοδο.

«Κυρία Μελίνα, το κινητό σας». Η οικιακή βοηθός εμφανίστηκε δίπλα της με το τηλέφωνό της στο χέρι να κουδουνίζει.

Η Μελίνα βγήκε απότομα από τις σκέψεις της. Πήρε το κινητό απ' το χέρι της γυναίκας και κοίταξε την οθόνη. Ήταν ο Μάριος.

«Έλα, Μάριε», απάντησε ανόρεκτα.

«Αγάπη μου, ξύπνησες;» τη ρώτησε με ενδιαφέρον.

«Ναι, πριν από λίγο».

«Πώς είσαι;» ρώτησε με έμφαση.

«Καλά. Γιατί ρωτάς έτσι;» απόρησε.

«Μα, αγάπη μου, όλη νύχτα στριφογυρίζεις. Φοβήθηκα πως έχεις κάτι».

«Μπα; Αλήθεια; Ούτε που το κατάλαβα», προφασίστηκε, «ίσως έφταιγε που ήπια λίγο παραπάνω».

«Καλά. Αφού είσαι σήμερα εντάξει. Πού θες να πάμε για φαγητό το μεσημέρι;» άλλαξε κουβέντα.

«Όπου θες, Μάριε, δεν με νοιάζει».

«Θέλεις να πάμε κάπου παραλιακά, για κάνα ψαράκι;»

«Πάμε».

«Ωραία! Στις δύο το αργότερο θα έχω γυρίσει».

«Καλά».

«Σε αφήνω, γλυκιά μου. Με περιμένει ο Κώστας να μπούμε στο γήπεδο. Σε φιλώ».

Η Μελίνα έκλεισε το κινητό της και έμεινε να κοιτά σαν χαζή τη φωτεινή ένδειξη πάνω στην οθόνη. Έδειχνε έντεκα και πενήντα επτά. Τρία λεπτά απέμεναν και ακόμα δεν είχε αποφασίσει αν θα έκανε το μυστηριώδες τηλεφώνημα.

Ασυναίσθητα σηκώθηκε και μπήκε στο σπíti. Με γρήγορα

βήματα ανέβηκε τη μεγάλη ξύλινη σκάλα ως την κρεβατοκάμαρά της και αναζήτησε το χαρτάκι στην τσάντα που κρατούσε χθες. Σάσπισε όταν δεν το βρήκε. Άδειασε όλο το περιεχόμενο πάνω στο κρεβάτι και άρχισε να ανακατεύει τα πράγματα με αγωνία, μέχρι που εντόπισε μια μικρή χάρτινη μπαλίτσα. Την άρπαξε και την ξεδίπλωσε ισιώνοντας το χαρτί με το χέρι της. Ήταν πράγματι το σημείωμα. Το κοίταξε με επιφύλαξη. *Ένα τηλεφώνημα είναι μόνο.* Η σκέψη ήρθε σαν δικαιολογία στην ως τώρα αμφιβολία της. Ήταν τελικά πολύ περίεργη να δει τι ήθελε να της πει ο Έκτορας με τόση μυστικότητα.

Κοίταξε την ώρα στο κινητό της. Είχε πάει δώδεκα και πέντε. Σχημάτισε ήρεμα τον αριθμό. Άκουσε το τηλέφωνο να καλεί κι ένας κόμπος ανέβηκε στον λαιμό της. Σε κάθε επόμενο χτύπο αισθανόταν και πιο νευρική, μέχρι που άκουσε να ανοίγει η γραμμή.

«Ναι;» ακούστηκε σιγανά μια ανδρική φωνή από την άλλη μεριά.

Η Μελίνα ξαφνιάστηκε προς στιγμήν. Δεν αναγνώρισε τη φωνή και σκέφτηκε να το κλείσει. Αναθεμάτισε που δεν είχε βάλει απόκρυψη στην κλήση της.

«Ναι;» ξανακούστηκε η φωνή το ίδιο σιγανή.

Εκείνη πάλι δεν μίλησε.

«Το ξέρω πως είσαι εσύ», είπε με σιγουριά η φωνή.

Η Μελίνα έσφιξε με δύναμη τη συσκευή στο χέρι της. Δεν είχε πλέον περιθώριο να το κλείσει, φαινόταν πως ο άγνωστος περίμενε το τηλεφώνημά της.

«Ποιος είσαι;» τον ρώτησε με επιφύλαξη.

«Ξέρεις, δεν χρειάζονται ονόματα. Πρέπει να σε δω. Οπωσδήποτε!» είπε εκείνος με αγωνία.

Τώρα η Μελίνα αναγνώρισε κάτι από τη χροιά της φωνής του. Την είχε ακούσει τόσο πολλές φορές στο παρελθόν, δεν ήθελε πολύ να ξυπνήσει ο ναρκωμένος δράκος. Κάτι σάλεψε μέσα της που έκανε την καρδιά της να κλοτοπήσει στο στήθος τόσο δυνατά, που την πόνεσε.

«Μ' ακούς;» επανέλαβε η φωνή.

«Ναι».

«Δεν θέλω να σε φέρω σε δύσκολη θέση, όμως πρέπει να μάθεις κάτι πολύ σημαντικό για εσένα».

«Και δεν λέγεται απ' το τηλέφωνο;» ρώτησε με επιφύλαξη.

«Όχι».

«Γιατί τόση μυστικότητα, Έκτορα; Τι παιχνίδια παίζεις;» νευρίασε ξαφνικά.

«Σσς! Μη λες ονόματα και μη φωνάζεις! Πρέπει να σε δω. Μόνο από κοντά μπορώ να σου μιλήσω. Θέλω να συναντηθούμε σε ασφαλές μέρος».

«Δεν πρόκειται να έρθω πουθενά», απάντησε εκείνη με απόλυτο τρόπο.

«Πρέπει! Σε αφορά άμεσα! Εμπιστέψου με, σε παρακαλώ!» Σχεδόν την ικέτευε.

Η Μελίνα σάσπισε για λίγο. Ο τρόπος του την αιφνίδιασε. Ύστερα πήρε την κατάσταση στα χέρια της νιώθοντας περισσότερο δυνατή. «Δεν έχουμε να πούμε τίποτα. Μην επιμένεις».

«Σ' το ξαναλέω, σε αφορά άμεσα! Πρέπει να έρθεις», επανέλαβε και η αγωνία στη φωνή του μεγάλωσε ακόμα πιο πολύ.

Εκείνη δεν απάντησε. Κάτι δεν της άρεσε, όμως η ένταση στη φωνή του την ξένισε. Ο Έκτορας δεν ήταν απ' τους άντρες που παρακαλούσαν.

«Κοίτα, δεν έχω χρόνο, πρέπει να κλείσω. Θα σε περιμένω στις εννιά και μισή στο πέτρινο περίπτερο, στην Πολιτεία. Θέλω να έχει νυχτώσει. Έλα με τα πόδια. Πάρε τάχα κάτι από το περίπτερο και περίμενε. Θα με δεις να περνάω. Άσε να προχωρήσω καμιά εικοσαριά μέτρα και ακολούθησέ με. Δεν μπορώ να σου πω τίποτε άλλο τώρα».

Και πριν εκείνη προλάβει να του απαντήσει οτιδήποτε, η συσκευή νέκρωσε.

«Ναι;» έκανε η Μελίνα, αλλά απάντηση δεν πήρε. Έμεινε εμβρόντητη να κοιτά τη νεκρή συσκευή.

Παλαβός είναι; αναρωτήθηκε. *Τι βλακείες είναι αυτές;* Πάτησε πάλι την επανάκληση για να του τα σούρει ένα χεράκι.

«Δεν θα μας τρελάνεις, εσύ Εκτοράκο, με τις μαλακίες σου, λάθος σ' τα είπαν», μουρμούρισε αγανακτισμένη. Όμως το τηλέφωνο ήταν πλέον εκτός λειτουργίας. Μια τυποποιημένη γυναικεία φωνή της ανακοίνωσε πως ο συνδρομητής είχε πιθανόν το τηλέφωνό του απενεργοποιημένο.

Η Μελίνα πέταξε τη συσκευή αγανακτισμένη πάνω στο κρεβάτι.

«Άντε στον διάολο, Έκτορα», ξέσπασε.

Ο Μάριος βγήκε από το γήπεδο του τένις στη μία το μεσημέρι και κατευθύνθηκε προς το αυτοκίνητό του.

«Μάριε, κερνάω τον καφέ την επόμενη φορά», του φώναξε ο συμπαίκτης του.

«Το σημειώνω, Κώστα. Διπλό καφέ θα κεράσεις. Και την επόμενη φορά θα σε κερδίσω», γέλασε εκείνος.

«Αυτό θα το δούμε, γιατρέ», του ανταπέδωσε την πρόκληση ο άλλος.

Ο Μάριος γέλασε καθώς έριχνε τον σάκο του τένις στο διπλανό κάθισμα. «Τα λέμε, Κώστα, χαιρετισμούς στη γυναίκα σου».

«Ευχαρίστως. Κι εσύ στη Μελίνα».

Ο Μάριος σήκωσε το χέρι του σαν χαιρετισμό και άναψε τη μηχανή. Ήταν μούσκεμα απ' τον ιδρώτα, όμως προτιμούσε να κάνει μπάνιο σπίτι του, με την ησυχία του, αφού δεν είχε καθυστερήσει. Το σπίτι του εξάλλου δεν ήταν μακριά.

Αυτή η διώροφη μεζονέτα στην Πολιτεία όπου ζούσε τώρα με τη δεύτερή του γυναίκα, τη Μελίνα, ήταν επιλογή δική της. Ένα πολυτελές σπίτι, όχι πολύ μεγάλο, με κήπο και υπέροχη θέα. Αυτό είχε επιλέξει με την πρώτη ματιά η Μελίνα και εκείνος δεν της είχε χαλάσει το χατίρι. Σπάνια ωστόσο της έλεγε όχι σε κάτι που του ζητούσε. Τότε μάλιστα τον είχε εντυπωσιάσει η άρνησή της να γράψει το σπίτι αυτό στο όνομά της. Άλλη στη θέση της θα πετούσε τη σκούφια της για μια τέτοια προσφορά, εκείνη όμως είχε αρνηθεί ευγενικά. Έτσι εκείνος αποφάσισε να της το κάνει δώρο για τον γάμο τους και την έπεισε να το δεχτεί προβάλλοντας παράλληλα και φορολογικούς λόγους.

Τον συγκινούσαν και τον εντυπωσίαζαν κάτι τέτοιες συμπεριφορές τον Μάριο. Ήξερε πως δεν ήταν πολύ όμορφος άντρας, ποτέ δεν είχε υπάρξει, πόσο μάλλον τώρα, που πατούσε τα πενήντα επτά και τα μαλλιά του είχαν ασπρίσει και αραιώσει. Το βάρος του το διατηρούσε με κόπο, ακολουθώντας καλή διατροφή και συχνή άθληση. Ωστόσο, αυτά που είχε να προβάλλει σαν προτερήματα δεν ήταν τα εξωτερικά του χαρίσματα, αλλά η ευγένεια, η μόρφωση, η

επιτυχημένη καριέρα του και η πολύ καλή οικονομική του κατάσταση.

Η Μελίνα είχε αποδειχθεί η γυναίκα της ζωής του. Την είχε ερωτευτεί με την πρώτη ματιά και την πολιορκούσε για καιρό μέχρι να καταφέρει να ρίξει το δυσπρόσιτο κάστρο της. Όταν όμως το κατάφερε, τα πράγματα επιταχύνθηκαν. Πέρασαν πολύ γρήγορα στη συγκατοίκηση και μετά στον γάμο. Έναν γάμο που ήρθε σε λιγότερο από δυο χρόνια μετά το διαζυγίο του με την Τόνια.

Η Τόνια ήταν πολύ διαφορετική από τη Μελίνα. Αν δεν του είχε χαρίσει δυο υπέροχους γιους, θα προτιμούσε να μην την ξανάβλεπε ποτέ στη ζωή του. Ήταν απ' τις γυναίκες που σε βάζουν ψυχρά στο στόχαστρο, μετρούν μέχρι και την τελευταία λεπτομέρεια της δημόσιας εικόνας και της παρουσίας σου και μετά επιτρέπουν στον εαυτό τους να σε ερωτευτεί. Και απ' ό,τι είχε αποδειχτεί, σχεδόν βάσει σχεδίου, τον είχε δέσει για τον γάμο με την πρώτη της εγκυμοσύνη και μετά είχε φροντίσει με απόλυτη ακρίβεια να εξασφαλίσει τον εαυτό της και τον γιο τους, τον Φάνη, για όλη την υπόλοιπη ζωή της. Ύστερα κάθισε στον θρόνο της και διέταζε σαν βασίλισσα. Και θα την είχε χωρίσει πολύ νωρίτερα αν δεν ερχόταν ο δεύτερος γιος τους, ο Νίκος, να δώσει μια σιωπηλή παράταση στον άχαρο γάμο τους.

Ο Μάριος είχε υπομονή και στρατηγική, ήξερε να ξεγλιστρά από τις κακοτοπιές. Να όμως που στην περίπτωση της Τόνιας είχε χάσει την μπάλα μέσα απ' τα πόδια του και τελικά βρέθηκε και κερατάς και δαρμένος. Τα ρεζιλίκια που λούστηκε όταν αποκαλύφθηκε πως η Τόνια είχε παράλληλη σχέση με έναν επιχειρηματία, και μάλιστα νεότερό της, του είχαν κοστίσει αφάνταστα. Είχε επιστρατεύσει όλη του την

καλή θέληση και την υπομονή για να μη φτάσουν σε ακρότητες και το έκανε περισσότερο για τα παιδιά του. Για να μη βρεθούν στη μέση και πληγωθούν. Έτσι προτίμησε να κάνει αυτός λίγο πίσω και να βγει συναινετικό το διαζύγιο, χωρίς δημόσιες κατηγορίες και διαμάχες. Στην ίδια βέβαια τα είχε πει και απ' την καλή και απ' την ανάποδη, αλλά της Τόνιας το αφτί δεν ίδρωνε με κάτι τέτοια. Έναν χρόνο μετά τον χωρισμό τους είχε ήδη ξαναπαντρευτεί.

Διέγραψε τώρα τη σκέψη της από το μυαλό του. Δεν του προκαλούσε πια ούτε κρύο ούτε ζέστη αυτή η γυναίκα. Του αρκούσε που μεγάλωνε τους γιους του με φροντίδα και αγάπη και ήταν πλάι τους πάντα σε όλα. Ένωθε υπερήφανος που είχε τόσο καλά παιδιά. Έτσι με τα χρόνια έδωσε και σε εκείνη άφεση αμαρτιών.

Από τότε όμως ο Μάριος φυλούσε τα νώτα του. Είχε ζησει στο πετσί του πόσο πονηρές και συμφεροντολόγες μπορούσαν να γίνουν οι γυναίκες. Δεν έφταιγε μόνο η κακή εμπειρία με την πρώτη του σύζυγο, τις έβλεπε κάθε μέρα και στη δουλειά του. Ήταν τόσο προκλητικές ορισμένες φορές, που δεν τις σταματούσε τίποτε. Απορούσε με το πώς προσπαθούσαν να τον προκαλέσουν και ήξερε φυσικά πως δεν είχαν σαηνευτεί από τα ωραία του μάτια.

Όμως ο πειρασμός είναι γλυκός και σαν πειρασμός έλκει απροκάλυπτα και δύσκολα τον αρνιέσαι, και εκείνος, όπως όλοι οι άντρες, είχε έρθει στιγμή που είχε γευτεί μια δυο εξωτικές λιχουδιές που του ήρθαν στο πιάτο. Ευτυχώς, είχε τη σωφροσύνη να σταματήσει εγκαίρως, γιατί το πραγματικό του πάθος ήταν η Μελίνα και δεν θα διακινδύνευε να τη χάσει για κανένα λόγο. Αυτή η γυναίκα είχε αποδείξει την αφοσίωσή της και το εκτιμούσε βαθιά. Βέβαια, μετά από δώδεκα

χρόνια γάμου δεν ήταν τόσο φλογερή όπως στην αρχή, όμως αυτό το θεωρούσε φυσική συνέπεια. Εξάλλου, ούτε ο ίδιος ήταν όπως άλλοτε, όμως οι ερωτικές επαφές τους ήταν ικανοποιητικές και δεν μπορούσε να εκφράσει κανένα παράπονο για εκείνη.

Θυμόταν τα σχόλια που είχε δεχτεί όταν παντρεύτηκε τη Μελίνα, μια κοπέλα πολύ ελκυστική και δεκαπέντε χρόνια νεότερη του. Δεν ήταν λίγοι αυτοί που είχαν σπείσει να του υπογραμμίσουν πως πήγαινε πάλι γυρεύοντας. Όμως εκείνος ήταν πολύ ερωτευμένος μαζί της και δεν υπήρχε περίπτωση να κάνει πίσω.

Ωστόσο, δεν ήταν λίγες οι φορές που η ανασφάλειά του τον είχε σπρώξει να την τσεκάρει δίχως εκείνη να το καταλάβει. Έψαχνε αραιά και πού το κινητό της, τις κλήσεις της, τα μηνύματα, κρυφοκοίταζε τον υπολογιστή της, επαλήθευε με ένα τηλεφώνημα, τάχα ενδιαφέροντος, τις εξόδους της, ταϊζοντας κάπως έτσι την περιέργειά του και εκτονώνοντας τη ζήλια του.

Μέχρι που πριν από πέντε χρόνια, που του μπήκε η υποψία πως μπορεί να τον απατά, έβαλε έναν ντετέκτιβ να την παρακολουθήσει. Άνθρακες όμως αποδείχτηκε ο θησαυρός, η Μελίνα δεν έκανε τίποτα παραπάνω από μοναχικές βόλτες στη θάλασσα με το αυτοκίνητό της, κάποιες ελάχιστες πρόβες στο PERLE, και καφέδες, ψώνια και κομμωτήρια, με την πιο στενή της φίλη, την Ηρώ. Ήταν συνομήλικες, δούλευαν μαζί και γνωριζόνταν πολλά χρόνια.

Τον βόλευε λίγο αυτή η κατάσταση. Ήταν κομμένη και ραμμένη στα μέτρα του για να δείχνει καλός σύζυγος. Προτιμούσε να μην απαγορεύει στη Μελίνα να δουλεύει, αφού η μουσική και το πιάνο ήταν το πάθος της και οι σπουδές της.

Όμως δεν συζητούσε για τίποτα περισσότερο πέρα από αυτό που γινόταν: Λίγες ώρες, σε ένα μαγαζί προσεγμένο σε όλα του, σε καλή περιοχή, που πήγαινε καλός κόσμος και που η ιδιοκτήτρια –γυναίκα ευτυχώς και καλή τους φίλη– δύσκολα τους χαλούσε χατίρια. Άφηνε τη Μελίνα να λέει ό,τι τραγούδια της άρεσαν, να παίζει όσο ήθελε και δεν διαμαρτυρόταν αν δεν πήγαινε και καθόλου.

Έτσι και εκείνος, για να συντηρεί το κλίμα θετικό και να την ευχαριστεί, της έκανε πάντα καλούς λογαριασμούς, καλούσε συχνά φίλους και έλεγε παντού τα καλύτερα για το εστιατόριό της, που στο κάτω κάτω δεν ήταν και ψέματα. Άξιζαν και το φαγητό και το περιβάλλον.

Πολλές φορές μάλιστα, όταν έπαιζε η Μελίνα, έβρισκε ευκαιρία να πηγαίνει κι αυτός για να επιβλέπει την κατάσταση. Άλλοτε κουβαλούσε φίλους, άλλοτε προσκαλούσε συνεργάτες, γνωστούς, μαζευόταν εύκολα η παρέα γιατί όλοι περνούσαν καλά. Ένα κομμάτι του καμάρωνε όταν οι παρέες του επαινούσαν το ταλέντο της γυναίκας του και αυτό τον γοήτευε και τον έδενε ακόμα περισσότερο μαζί της.

Ο Μάριος άφησε τώρα το αυτοκίνητό του μπροστά στην πόρτα του κήπου και μπήκε στο σπίτι του με ανανεωμένη διάθεση. Έψαξε τη γυναίκα του με το βλέμμα, σαν να ήταν για εκείνον μια αναγκαία παρουσία που του έδινε ενέργεια. Την εντόπισε κάπου στο βάθος του κήπου να περπατά γύρω από την πισίνα. Φορούσε ένα κοντό εμπριμέ φόρεμα χωρίς μανίκια, που έκανε το ηλιοκαμένο δέρμα της να δείχνει εξωτικό. Ένα ψάθινο πλατύγυρο καπέλο σκίαζε το πρόσωπό της και τα μεγάλα γυαλιά ηλίου έκρυσαν τα παιχνιδιάρικα μαύρα

της μάτια, δίνοντάς της παράλληλα μια νότα μυστηρίου και γοητείας. Ήταν για ακόμα μια φορά τόσο όμορφη!

Στάθηκε για μια στιγμή και την παρατήρησε από μακριά. Του φάνηκε πως διέκρινε μια σκιά μελαγχολίας στο πρόσωπό της, σαν κάτι αδιόρατο να την απασχολούσε. Φαινόταν πως ταξίδευε απορροφημένη κάπου μακριά και σαν να ζήλευσε.

Τι μπορεί να σκέφτεται; Μήπως κάποιον...

Πλησίασε στην ανοιχτή μπαλκονόπορτα και έκανε ένα βήμα παραέξω θέλοντας να τραβήξει την προσοχή της επάνω του.

Εκείνη δεν φάνηκε να τον αντιλαμβάνεται.

Ο Μάριος βγήκε ακόμα πιο έξω, όμως ούτε τώρα γύρισε να τον κοιτάξει.

«Μελίνα μου», σήκωσε το χέρι για να τον δει.

«Α! Γύρισε;» έστρεψε επιτέλους το κεφάλι της προς το μέρος του.

«Ναι. Θα κάνω ένα ντους και είμαι όλος δικός σου».

«Πολύ ωραία, έρχομαι κι εγώ να ετοιμαστώ».

«Με την ησυχία σου, αγάπη μου, δεν μας βιάζει κανένας».

«Εντάξει, Μάριε».

Ο τρόπος της τον γλύκανε. Έδιωξε τις σκιές μακριά. Αναζωπυρώθηκε η αυτοπεποίθησή του, το πάθος του. Της χαμογέλασε ικανοποιημένος και έφυγε επάνω να ετοιμαστεί. Δεν ήθελε να τον περιμένει η όμορφη γυναίκα του.